Kriminālprocess Nr. 11520052015
Lieta K31-478-15/4

SPRIEDUMS
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2015. gada 17. decembrī

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese D. Treija,
piedaloties prokuroram M. Garjānim,
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu, kurā

/pers. D/, personas kods /personas kods/,

apsūdzēts Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Tiesa

k o n s t a t ē j a

/pers. D/, vadot transportlīdzekli, pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumus, kā rezultātā nodarīja cietušajai vieglu miesas bojājumu šādos apstākļos:

2015. gada 29. jūnijā ap plkst.12.37 /pers. D/ vadīja transportlīdzekli Mitsubishi Galant, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, ar kuru brauca pa Krūzes ielu no Ozolnieku ielas puses Liepājas ielas virzienā Rīgā, un neregulējamā nevienādības nozīmes ceļu krustojumā, nogriežoties pa kreisi uz Liepājas ielu, pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 4. punkta, 10. punkta, 38.4. punkta, 70. punkta, 86. punkta, 146. punkta un 281.4. punkta prasības – nerīkojās saskaņā ar tiem un nedarīja visu iespējamo, lai netiktu apdraudēti citi ceļu satiksmes dalībnieki, it sevišķi mazāk aizsargātie, tostarp, velosipēdu vadītāji; nerīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un neradītu zaudējumus; nepārliecinājās par ceļu satiksmes drošību un par to, vai netiks traucēti citi ceļu satiksmes dalībnieki. Uzsākot krustojuma šķērsošanu, neizpildīja ceļu zīmes Nr. 206 "Dodiet ceļu" prasības un izbrauca no brauktuvju krustošanās vietas, iebraucot pretējā braukšanas virziena pusē, un nedeva ceļu velosipēda vadītājai /pers. E/, kurai bija braukšanas priekšroka, un kura krustojumam tuvojās pa Liepājas ielu no kreisās uz labo pusi attiecībā pret transportlīdzekļa Mitsubishi Galant braukšanas virzienu, kā rezultātā /pers. D/ vadītais transportlīdzeklis Mitsubishi Galant ar transportlīdzekļa priekšējās daļas vidusdaļu ietriecās /pers. E/ vadītā velosipēda Turist priekšējā ritenī.

Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu rezultātā velosipēda Turist vadītājai pers. Etika nodarīts viegls miesas bojājumus, kas izraidīja īslaicīgus veselības traucējumus uz laiku no 7 līdz 21 dienai, proti, sista brūce uzacs apvidū, zemādas asinsizplūdums zem labās acs.

Ar šādām darbībām **/pers. D/ izdarīja Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.**

Iztiesāšanas laikā apsūdzētais savu vainu visā viņam izvirzītajā un tiesas sēdē uzturētajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 260. panta pirmās daļas atzina pilnībā un izdarīto nožēloja. Lūdza lietā neveikt pierādījumu pārbaudi, norādot, ka viņam pilnībā saprotama pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālā būtība un sekas.

Prokurors uzturēja apsūdzētā lūgumu – neizdarīt lietā pierādījumu pārbaudi.

Tiesa, izskaidrojot procesā iesaistītajām personām pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499. pantam, nolēma neveikt lietā pierādījuma pārbaudi, jo apsūdzētais atzīst savu vainu visā viņam izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 260. panta pirmās daļas, pieteica lūgumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu un piekrita šādas pārbaudes neizdarīšanai, turklāt tiesai pēc krimināllietas materiālu pārbaudes nav šaubu par apsūdzētā vainīgumu viņam izvirzītajā un uzturētajā apsūdzībā.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētā darbības ir kvalificētas pareizi, un viņa vainīgums ir pierādīts pilnībā, līdz ar to apsūdzētais atzīstams par vainīgu un sodāms Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 527. panta trešās daļas nosacījumiem, pierādījumu analīze un to uzskaitījums spriedumā nav nepieciešams.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta otrās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta trešo daļu apsūdzētā 2015. gada 29. jūnijā izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 260. panta pirmās daļas klasificējams kā mazāk smags noziegums, kas izdarīts aiz neuzmanības.

No apsūdzības faktisko apstākļu izklāsta izriet, ka /pers. D/ ir apdraudējis sabiedriskās drošības intereses mehānisko transportlīdzekļu kustības un ekspluatācijas jomā, papildus apdraudot sabiedrības locekļu veselību, kā rezultātā aiz neuzmanības ir nodarījis vieglu miesas bojājumu cietušajai /pers. E/ - sista brūce uzacs apvidū, zemādas asinsizplūdums zem labās acs.

Iztiesāšanas laikā, pārbaudot apsūdzētā **/pers. D/ personību raksturojošos datus**, noskaidrots: dzimis /datums/– Rīgā, Latvijas Republikas

nepilsonis, ir deklarēta dzīvesvieta [*lietas 26. lapa*], precējies, apgādībā trīs nepilngadīgi bērni; līdz 2016. gada 31. augustam piešķirts daudzbērnu ģimenes statuss [*lietas 71. lapa*]; strādā algotu darbu SIA "Karats Auto", taču kopš 2015. gada jūnija atrodas bērnu kopšanas atvaļinājumā; ar vidējo izglītību [*lietas 56.-57. lapa*]; ir reģistrēti administratīvie pārkāpumi [*lietas 27. lapa*]; iepriekš nosodīts [*lietas 28. lapa*].

Tiesas sēdē apsūdzētais paskaidroja, ka noziedzīgo nodarījumu izdarīja neuzmanīgas rīcības rezultātā, turpmāk labosies un nepieļaus šādas situācijas atkārtošanos.

Krimināllikuma 5. panta pirmā daļa paredz, ka nodarījuma (darbības vai bezdarbības) noziedzīgumu un sodāmību nosaka likums, kas bijis spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā.

Spēkā esošajā likuma redakcijā noteikts, ka par Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz diviem gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta ceturtās daļas noteikumiem – brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tiesa, nosakot apsūdzētajam soda veidu, ievērojot Krimināllikuma 46. panta otrajā daļā norādītos soda veidu ietekmējošos apstākļus, atzīst, ka Krimināllikuma 35. panta definētos preventīvos soda mērķus ir iespējams panākt apsūdzētajam par izdarīto noziegumu, nosakot Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā brīvības atņemšanai paredzēto alternatīvo soda veidu – piespiedu darbs.

Izvērtējot izvēlētā soda veida lietderības aspektu, tiesa ņem vērā apsūdzētā personību relatīvi pozitīvi raksturojošos faktorus – uz lietas izskatīšanas brīdi nesodīts un jaunus likumpārkāpumus nav izdarījis; lietas materiālos nav informācijas par kādām apsūdzētā sociālām novirzēm vai negatīvām parādībām (alkoholisms, narkomānija), kas nelabvēlīgi iespaidotu viņa tiesisko un sabiedrisko apziņu; apsūdzētajam piemīt paškritiska attieksme pret izdarīto un gribas diktēts lēmums turpmāk pieņemt savā dzīvē racionālākus, saprātīgākus un ilgtermiņā adekvātākus lēmumus, lai atturētos no jaunu likumpārkāpumu izdarīšanas; ar lietas materiāliem apsūdzētajam nav konstatēti kādi veselības traucējumi, kas liegtu izciest tiesas noteikto sodu, tādēļ tiesa secina, ka tieši piespiedu darbs sabiedrības labā sasniegts tā piemērošanas mērķi, jo veiks ne tikai apsūdzētā audzinošo un preventīvo funkciju, bet /pers. D/ šo sodu izjutīs reāli, kas ir būtisks apstāklis, lai kriminālsods spētu efektīvi nodrošināt personas resocializāciju un tiesisko uzvedību arī pēc soda izciešanas.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta trešās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu tiesa par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli atzīst savas vainas valšsirdīgu atzīšanu un izdarītā nožēlošanu.

Tāpat, nosakot apsūdzētajam sodu, tiesa ņem vērā, ka /pers. D/ ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21. pantā paredzētās tiesības uz sadarbību ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto personu, kas izpaudusies vienkāršāka procesa veida izvēlē, tādā veidā nodrošinot efektīvāku krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, taču tas nav atzīstams par patstāvīgu atbildību mīkstinošu apstākli Krimināllikuma 47. panta izpratnē, bet tiek ņemts vērā pie soda noteikšanas, jo atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499. pantam, viens no kritērijiem, lai krimināllietu varētu izskatīt bez pierādījumu pārbaudes, ir apsūdzētā vainas atzīšana un izdarītā nožēlošana.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta nosacījumiem, tiesa apsūdzētajam atbildību pastiprinošus apstākļus nekonstatē.

Nosakot apsūdzētajam soda mēru, tiesa ņem vērā, ka /pers. D/ ir atzīts viens atbildību mīkstinošs apstāklis un nav konstatēti atbildību pastiprinoši apstākļi, noziedzīgais nodarījums ir izdarīts aiz neuzmanības, nelielo kaitējumu cietušās veselībai, tādēļ secina, ka par izdarīto noziegumu ir nosakāms Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā noteiktais sods – piespiedu darbs, kas pietuvināts Krimināllikuma 40. panta pirmajā daļā noteiktajam zemākajam soda apmēram, lai veicinātu apsūdzētā atbildību resocializācijas pasākumu īstenošanā un soda efektivitātes kritēriju sasniegšanā.

Izskatāmā kriminālprocesa ietvaros apsūdzētais Kriminālprocesa likuma 263. panta kārtībā aizturēts netika, kā arī neatradās apcietinājumā Kriminālprocesa likuma 271. panta kārtībā.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes noziegumu izmeklēšanas biroja inspektora M. Laiviņa 2015. gada 19. oktobra lēmumu /pers. D/ piemērots drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā [*lietas 38., 39. lapa*].

Kriminālprocesa likuma 249. panta pirmā daļa noteic – ja procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanas laikā ir zudis vai mainījies tā piemērošanas pamats, mainījušies piemērošanas nosacījumi, personas uzvedība vai ir noskaidroti citi apstākļi, kas noteica piespiedu līdzekļa izvēli, procesa virzītājs pieņem lēmumu par tā grozīšanu vai atcelšanu.

Ievērojot to, ka uz lietas izskatīšanas brīdi nav iestājušies Kriminālprocesa likuma 249. panta pirmās daļas nosacījumi, tad sprieduma izpildes nolūkā līdz sprieduma stāšanās spēkā, apsūdzētajam piemērotais drošības līdzeklis atstājams negrozīts.

Kriminālprocesā par cietušo atzīta /pers. E/, kura Kriminālprocesa likuma 351. panta pirmās daļas noteiktajā kārtībā kaitējuma kompensāciju par apsūdzētā prettiesisko darbību rezultātā nodarīto kaitējumu – morālo aizskārumu, fiziskām ciešanām vai mantisko zaudējumu, nepieteica [*lietas 30., 31.-32. lapa*].

Lietā nav uzlikts arests mantai, nav radušies procesuālie izdevumi, kā arī nav lietisko pierādījumu un dokumentu, par kuriem būtu pieņemams lēmums, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 352., 366., 368., 240. pantam.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520.pantu, tiesa

n o s p r i e d a

/pers. D/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 260. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, un noteikt sodu – piespiedu darbs 40 (četrdesmit) stundu apmērā.

/pers. D/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā, – atstāt negrozītu līdz sprieduma stāšanās spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt desmit dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu

kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2015. gada 22. decembra.

Tiesnese D. Treija